

70 год са дня нараджэння Валянціны Коўтун

Божа, дай мне сумнай і спагаднай веры
У штодзённасць болю, у штоміг нягод.
Прытулю да вуснаў крыж Твой міласэрны,
Акраплю слязамі адляцелых год...

Божа, дай заплакаць мроям, ціхім, кволым,
Ды суцеш маланку ля нягулкіх струн.
Правядзі насустрач да мяне анёлаў,
Што нясуць на крылах векапомны сум...

Вікторыя Смолка

Лёгкаспеўны голас будучай Творцы
прыляцеў да вясновай беларускай зямлі... 6
красавіка 1946 года ў вёсцы Дземяхі

Рэчыцкага раёна Гомельскай вобласці, у сям'і настаўніка, нарадзілася прыгожая, маленькая дзяўчынка, чыё мастацкае слова стане лекамі для душы беларускай.

Сягоння вядомая нам паэтэса, празаік, літаратуразнаўца Валянціна Міхайлаўна Коўтун, нарадзіўшыся вясною, не шкадавала неспатольнага сэрца для цёплай, светлай часіны года: «Вясною раннай з ціхім смехам расце святло ў душы маёй», «пасля зімовага зацішша вясна адгадвала сакрэт... і песня радасці і кветак ішла ў сяло праз вечары», «прывячаю вясеннім агнём кожны подых кожнае слова»...

Вядома, Валянціна Коўтун скончыла Малоткавіцкую сярэдняю школу, працавала піянерважатай у Паршавіцкай (цяпер Бярозавіцкай) сярэдняй школе Пінскага раёна. Яна

адказна, ахоўвачы Запавет, несла свой Крыж Міласэрнасці, несла Яго і падчас вучобы ў БДУ, і падчас рэдактарскай дзейнасці ў “Полымі” і

“Маладосці”, але бяспэўная яе праца ў Варнянскай сярэдняй школе Астравецкага раёна (1969-1970), дзе Валянціна Міхайлаўна вучыла дзетак любові да роднай мовы і літаратуры. Сэрца Творцы, са светлымі думкамі і бязмежным плёнам, было сапраўднай “Лучынкай” для дзетак-беларусаў. Нельга не ўспомніць, што адна з цэнтральных і ўлюбёных сцежак да творчага шляху Валянціны Коўтун – гэта чулівае асэнсаванне постаці, асобы, свету беларускай паэтэсы Цёткі (А. Пашкевіч), якой прысвечаны паэмы «На злome маланкі» (1979), «Суд Алаізы» (1985), і нарэшце ўнікальны раман-дылогія «Крыж міласэрнасці» (1988—1996). Найбольшы цуд для Цёткі – гэта Вера, што “людзьмі станем”, гэта Вера ў некранутую красу Роднага, дзе “васількі ў нашым жыце”, дзе “купальскае зеллечка кругом пахне”; гэта папараць-кветка (сімвал усёзнання), якой вартыя працавітыя рукі беларускага народа. І Валянціна Коўтун годна ідзе да гэтай Веры, несучы свой Крыж Міласэрнасці, шукаючы “між слоў зерне <...>, каб вырасціць дабро”...

Вікторыя Смолка